

Jedného dňa ocko povedal, že mi ukáže vesmír. Vraj som na to už dosť veľký.

– Kde leží vesmír? – spýtal som sa.

– Nuž, je to kus cesty, – odvetil a vyzliekol si zababraný zubársky plášť.

- Poriadne sa oblečte! – napomínala nás mama. – Dnes večer sa ochladilo.
 - Ako chladno je vo vesmíre? – spýtal som sa.
 - Dvestošesťdesiattri stupňov pod nulou, – odvetil ocko. Nasadil si čiernu baretku, obliekol koženú bundu a obul svoje vysoké, hnedé čižmy. Ja som si do topánok natiahol ešte jedny hrubé ponožky.
- Mama nás vystískala.
- Len nebudte veľmi dlho! – prosila nás.

Za brávkou sme odbočili doprava. Ocko ma držal za ruku, aby som sa mu nestratil. Robil dlhé kroky. A díval sa uprene na mraky. Vždy tak chodieval. A keď hovoril, z úst sa mu dymilo. – Volá sa to para, – vysvetlil mi. – Vzniká vždy, keď máš v ústach teplejší vzduch než je vonku.

- Čo je vlastne vesmír? – spýtal som sa.
Ocko sa usmial.
- Vesmír je všetko, synček môj.
Cesta tam viedla stále rovno, kým neodbočila doľava.

– Aj toto je vesmír? – spýtal som sa.
Práve sme prechádzali popred veľký obchod s potravinami.
– Nie, – odvetil. – No môžeme si tam doplniť proviant.

- Čo je to proviant? - nechápal som.
- Všetko, čo potrebuješ na výlet, - vysvetľoval ocko. Presne vedel, čo potrebujeme.
- Žuvačky poprosím, - povedal predavačke.
- To bude pre pána doktora všetko? - overila si. - Lebo práve zatvárame.
- Áno, to je všetko, - potvrdil.